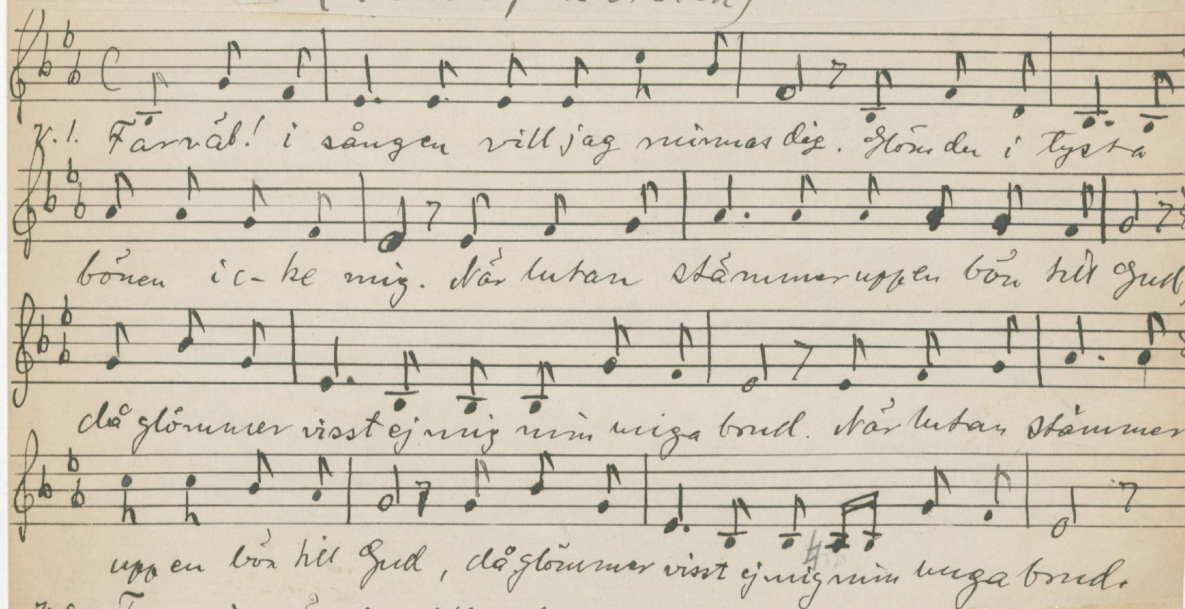

✓ 38.

115
Färval.

115

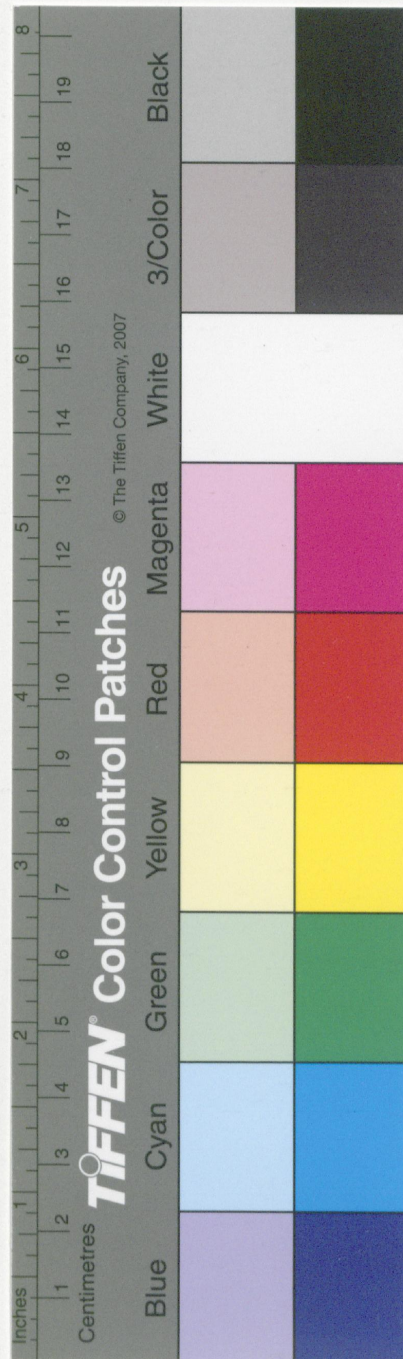
(Färval, Skarböle)

F. 1. Färval! i sängen vill jag minnas dig. Glöm du i lysta
bönen ic-ke mig. När lutan stämmer upp en bön till Gud,
då glömmes visst ej mig minn migas boud. När lutan stämmer
upp en bön till Gud, då glömmes visst ej mig minn migas boud.

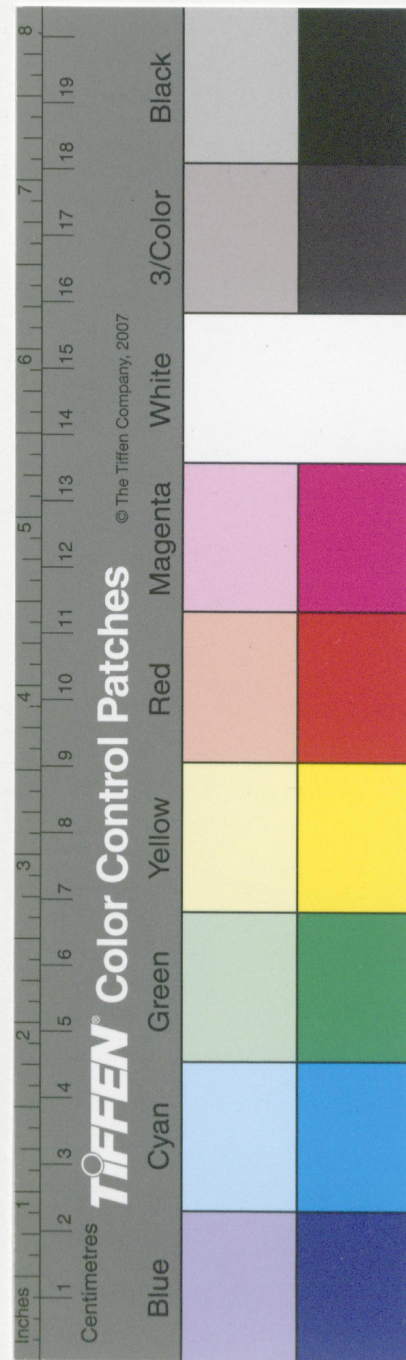
F. 2. Tyvar jag är, till vilket land jag far,
din argla bild står i mitt hjärta kvar.
Lik svanen klagande kring fjärran ö
jag vill i toner leva, toner dö.

3. Din lutan tems vill jag skundom bli,
du skall bli själen i min poesi.
Bli livets målet, bli det mät kring mig,
i dikten jag en valfart gör till dig.
4. Ty uti dikten blott jag åtska får,
blott nattens stjärnor skådade min tar,
och hälsar hon dig någon kväll så klar,
en mitt godnatt från mig hon säkert har.

5. När västervinden i kring ryndarfår,
 en hälsning i sin mig till dig kan här,
 och återvänder, sent om eftern,
 så har han en fräs mig till dig igen.
6. Likt blommans soldom är vårt lev
 Vi unga, å leka, hoppas och dö bort,
 när botten graven ligger i minnet,
 och där är ännu rum för kärleken.
7. Där skall jag, som jag drömt min
 dröm till slut,
 som bondgum vid ditt hjerta vila ut.
 Farväl till dess, du själutar min själ!
 Farväl, ett långt ett innerligt farväl.
 H. H.

Gjungen på 1850-talet i Tonalå.

39. Jan^{al}.

Ebenas; Thaldö.

Ungesinell samma melodi som
den finska sången "Mustalaisen ölen
syntymä."

1. Förel ! i sången vill jag minnas dig,
glöm du i lyta bönen icke mig.
När lutan stämmer upp sin hymn till Gud,
då glömmes jag visst ej min beredningslund.

2. Och vart jag går, till vilket land jag far,
din Guds bild står för mitt hjerta kvar.
Likt svärnen klagande på fjärran ö
jag vill blanda mig, biver dö.

3. Din lutas bonar vill jag städes bli,
du skall bli livet i min poesi,
Bliu livet unnet, för det vate bring mig,
i dikten jag en vallfärd gör till dig.

4. Ty uti dikten jag blott älska får
 ej nattens stjärnor skada för min tar

118
Och hälsar kon dig någon kallt såklart,
ett varmt godnatt från mig den såkallt kalla.

5. Lom jordens pågång är vänt nu så kort,
vi älska junga, hoppas och dö bort.
Men bostom graven, där är himmelen,
och där finns ännu rum för kärleken.
A.S.

